

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quo tractatur de Ministro Sacramento Pœnitentiæ. Item de Sacramentis
Extrema Unctionis, & Ordinis

Bosco, Jean a

Lovanii, 1672

Concl. III. Ordinariè unus, in necessitate simul, & successivè plures
possunt ministrare hoc Sacramentum eidem infirmo, in eadem infirmitate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73429)

dictæ, quales sunt baptizare, distribuere Eucharistiam, administrare Extremam Unctionem, assistere Matrimonio &c.

Itaque sine licentia Parochi simplex Sacerdos sæcularis seu Regularis, non audeat extra necessitatem administrare hoc Sacramentum. De obligatione, quam habet Parochus administrandi; dicam infra, ubi de obligatione suscipiendi.

Impresentiarum quæro; an plures Sacerdotes simul, vel successivè, possint inungere eundem infirmum, in eadem infirmitate. Respondet:

CONCLUSIO III.

Ordinariè unus, in necessitate simul, & successivè plures possunt ministrare hoc Sacramentum eidem infirmo, in eadem infirmitate.

§ 1.
Probat. 1.
pars Concl.
ex univer-
sali praxi.

Prima pars est communis, & satis probatur ex universali praxi Ecclesiæ Romanæ, quæ ordinariè non admittit, nisi unum Ministrum, simul inungentem, & proferentem verba essentialia formæ: *Per istam sanctam Unctionem &c.*

Ex quo patet; *ly Amen*, quod ponitur in Rit. Rom. in fine formæ, non esse verbum essentialia, cum non soleat proferri à Sacerdote inungente, nisi in defectum assistentis.

§ 2.
Quæ non
valet quod
unus Sacer-
dos inungat,
& alius pro-
ferat for-
mam?

Sed quare, inquis, non sufficit, quod unus Sacerdos inungat, & alius proferat formam? Nam forma deprecativa est, & verissimè unus potest orare, ut per actionem alterius Deus remittat infirmo peccata. Secus contingit in aliis Sacramentis, quorum forma est indicativa, & per consequens nequit verificari, nisi ille, qui dicit, v. g. *Ego te baptizo*, ipse propriis manibus, & non alienis abluat. Sed quid obstat, quod alio inungente, ego dicam: *Per istam sanctam Unctionem &c. indulgeat tibi Deus &c.* & verum dicam?

Responsio.

Respondeo; voluntas instituentis, quæ præcipua est in hoc puncto, & suo etiam modo ratio veritatis verborum; quippe qui alium movere vult aliquo obsequio, debet ipse adhibere illud, & propriis precibus voluntatem suam indicare: ergo qui unctione vult movere Deum ad remissionem peccatorum &c. ipse debet illam unctionem adhibere & propriâ prece illam suam voluntatem Deo intimare; unde habet se tunc, ac si diceret: *Per hanc Unctionem, quam ego facio, te rogo &c.* Sicuti dum Græci dicunt: *Baptizetur, seu, Baptizatur talis servus Christi*, subintelligitur, *manibus meis*.

§ 3.
Confirmat.

Confirmatur ex formis Veneta & Ambrosiana, in quibus dicitur: *Ungo te.*

Alioquin tam hæc forma baptismi: *Baptizatur &c.* potest esse vera, estò alius sit, qui abluat, quam ista: *Per istam sanctam Unctionem &c.* estò alius sit, qui inungat. Sicuti ergo dixi, præcipua, ne dicam sola, ratio hujus veritatis est voluntas Christi, quæ nobis constat ex perpetua & universali praxi Ecclesiæ tam Romanæ, quam Græcæ, à qua non est recedendum in re tanti momenti, à qua pendet valor Sacramenti.

Nec obstat; quod aliquando possit esse necessitas, v. g. si unus Sacerdos esset mutus, & alius caret manibus; nam eadem necessitas, & procul dubio major, potest occurrere in Sacramento Baptismi; & nihilominus communissima sententia requirit unicum Ministrum ad valorem Baptismi in quacumque necessitate.

Itaque in omnibus Sacramentis, quorum materia proxima est actio Ministri, semper idem est, qui proferat verba, & qui materiam applicat; nam materia proxima determinanda est per formam, ut cum ea unum Sacramentum constituat; hoc autem convenientissimè fit, quando eadem persona proferat formam, à qua fit actio. Et aliunde non est ulla ratio excipiendi hoc Sacramentum.

Immo includendum esse, colligitur ex verbis Jac. Apostoli. *Inducat Presbyteros Ecclesiæ, & orent super eum, ungentes eum.* Orent, inquit, ungentes: ergo vult eundem esse, qui orat, & qui ungit; vult enim ut unguendo oret, & unget orando.

Minimè, inquis, sed vult ut unus Presbyter oret, & alter inungat, alioquin cur dicitur: *Inducat Presbyteros*, & non potius: *Inducat Presbyterum*? Ideo ergo Presbyteros requirit, ut liceat unus inungat, & alter oret.

Respondet, sensum illorum verborum esse, *Inducat unum ex Presbyteris*, ut dixi Sect. 1. Conclus. 1. ita ut plurale positum sit pro singulari; vel certe, ut ait Suarez hic Disp. 43. Sect. 1. n. 1. propter reverentiam vel solemnitatem Sacramenti positum est plurale illud, ut significaretur, Sacramentum hoc cum debita pompa & solemnitate esse deferendum. Hæc ille.

Et quàmvis ubique non observetur hæc solemnitas, id est, non deferatur hoc Sacramentum assistentibus seu concomitantibus pluribus Presbyteris; attamen S. Carolus Borromeus in Concilio Mediolanensi 4. tit. Quæ pertinent ad Extre. Unctionem, salubriter statuit: *Id Extreme Unctionis Sacramentum ministratum, quot commodè potest, Presbyteros & Clericos adhibere studeat, superpelliceo indutus, qui ipsum & ministrantem & precantem, pietatis orationibus, in eo ministerio adjuvet.*

Appositè Hesselius supra cap. 66. Propter Jacobus de pluribus loquitur, quia in primitiva Ecclesia, Episcopus cum uno alterove Sacerdote, magna cum devotione & reverentia

accedebant ad infirmum, ut plurimum oratio magis ægroto subveniret. At nunc refrigerente multum charitate, perit etiam reverentia erga Dominica Sacramenta. Hoc attamen communiter etiamnum observatur, quod Sacerdotem comitentur aliquot amici & vicini infirmi; ut quò copiosior, eò fructuosior sit oratio.

Occurrit objectioni.

Nec movere quemquam debet; quod Iacobus dicat, plures ægrotum debere ungeri: quia omnes ungent, dum Sacerdoti ungenti, omnes cooperantur & approbant unctionem. Sicut in Missa, omnes audientes, cum Sacerdote Christum Deo offerunt. Sicut etiam communiter loqui omnes dicuntur, quando unus pro omnibus, seu omnium nomine loquitur. Ac denique, non est inconveniens, quod cum plures adlunt Sacerdotes, unus unum membrum ungat, alius alterum &c. Hactenus Hesselius. Sed quomodo hoc sit intelligendum, statim edissero.

57. Apud Græcos lex Sacerdotum concurrens ad hoc Sacramentum.

Hinc, ut supra, videtur.

Præmitto dumtaxat, quod notat Herincx hic n. 33. Apud Græcos quoque officium Extr. unctionis perficitur à Sacerdote, concurentibus sex aliis Sacerdotibus, olim quidem ut assistentibus, ad multiplicandas preces cum unico inungente, nunc autem uno post alterum, cum interpositione quarundam ceremoniarum repetente totum Sacramentum. Quem quidem morem tentatis variis excusationibus esse ab usum, qui cum aliis quibusvis navis in ritus Græcorum irrepserit, suspiciatur Arcudius lib. 5. c. 6. contra interabilitatem hujus Sacramenti in eadem infirmitate. Quantumvis Iacobus Goar hunc morem fortiter ab abusu vindicet n. 37. allegans varia parùm conclusiva. Neque ego video solidum fundamentum exculandi; suppositâ prædictâ interabilitate; nisi quis fortasse dicat, unctiones succedentium Sacerdotum cum precibus adjunctis, ex eorumdem intentione solum esse ceremoniales. Ita præfatus Auctor.

Quidquid sit de hoc ritu Græcorum, non obstat is nostræ & communi sententiæ, de qua hic tractamus, sed potius eam probat, ut patet. Manet ergo ex praxi communi tam Ecclesiæ Romanæ, quàm Græcæ, eandem personam debere inungere, & sacramentaliter orare. An autem una debeat esse persona, quæ inungat omnes partes, an verò plures possint inungere, & simul sacramentaliter orare, unus unam partem, alius aliam partem, adhuc restat examinandum. Et quidem quod unus sufficiat, exprimitur satis in jure cap. Quæsit. 14. de verb. signif. ibi: Nos itaque tibi taliter duximus respondendum, quod Sacerdos uno præseente Clerico, & etiam solus potest infirmum ungeri. Ita Alex. III.

58. Ecclesia Rom. extra necessitatem non admittit plures Ministros.

Quin immo praxis Ecclesiæ Romanæ extra necessitatem non admittit plures, sed vult ab uno & eodem omnes unctiones perfici; licet enim, secundum nos, omnes sint essentialiter Sacramentum, tamen constituunt unum & idem completum & perfectum integraliter Sacramentum; veluti consecrationes Corporis & Sanguinis

Christi, esse ambæ seorsim sint essentialiter Sacramentum, tamen simul conjunctæ constituunt unum integraliter Sacramentum; ergo sicuti hæc consecrationes extra necessitatem debent fieri ab uno & eodem Sacerdote seu Ministro, ita jure merito Ecclesia voluit, ut etiam omnes unctiones fierent ab uno & eodem Ministro, nisi aliud cogat necessitas, præsertim cum Plures doceant, singulas non esse essentialiter Sacramentum seu partialia Sacramenta, sed omnes esse unum Sacramentum etiam unitate indivisibilitatis. Immo Multi existunt, non esse validum Sacramentum, eo modo collatum. Unde indubie foret peccatum mortale, extra necessitatem eo modo conferre, quia contra præxim Ecclesiæ in materia notabili, ut patet.

Interim quod tempore necessitatis plures possint inungere, unus unam partem, alius aliam, simul ac successivè, docet etiâ praxis Ecclesiæ, & est communis sententia. Si ergo Minister deficiat, antequam perfecit omnes unctiones, potest alius succedere, qui unctiones ommissas suppleat.

Ratio est manifesta, maxime in nostra sententia; quia alioquin Sacramentum maneret integraliter imperfectum, eò quod singulæ unctiones, cum suis proportionatis formulis, sint partes integrales unitis Sacramenti; hæbentque suam proportionatam significationem ab aliis independentem, simili modo, quo consecratio Corporis & Sanguinis Christi.

Sicut ergo hæc in necessitate possunt, immo debent poni à diversis Ministris, ut Omnes admittunt, & Rubricæ expressè præscribunt, ne Sacramentum & Sacrificium maneat imperfectum; sic non apparet ullâ ratio, quare in casu proposito non possint illæ unctiones poni à diversis Ministris: veluti in artefactis, quàmvis non debeant partes integrales poni à diversis artificibus, equidem possunt poni.

Quin existimo, debere poni omnes unctiones; maxime, quia probabile est, singulas non esse essentialiter Sacramentum: ergo ne infirmus careat hoc Sacramento, ad quod habet jus, necessarium erit, ut alius Sacerdos perficiat restantes unctiones. Cumque habeat jus non solum ad essentialitatem Sacramenti, sed etiam ad ejus integritatem, & hæc erit necessariò ponenda in nostra sententia, ne alioquin careat partiali effectu, ad quem habet jus.

Sicuti in Ordinatione, si unus Episcopus contulisset potestatem consecrandi, & antequam conferret potestatem absolvendi, deficeret, alius non solum posset, sed etiam deberet supplere, ne ordinatus careat hujusmodi potestate, ad quam habet jus.

Cæterum in sententia Aliorum, hæc res majorem patitur difficultatem; cum enim singulæ unctiones non sint partialia Sacramenta, videtur Sacerdos succedens non solum posse, sed etiam debere repetere omnes unctiones à principio. Sicuti, si unus protulisset mediam formam Baptismi cum ablutione, alius nec posset

59. In necessitate plures possunt inungere diversas partes, simul aut successivè.

60. Immo debent inungi.

61. An Sacerdos succedens debeat repetere præcedentes unctiones.

quidem, multò minus deberet proferre aliam medietatem, sed deberet repetere totam formam, & iteratò abluere.

Hinc Mœratus to. 3. tract. de Extr. Unct. disp. 10. sect. 2. n. 8. observat (teste Dianâ p. 5. tr. 3. resol. 87) cum non sit certum, Sacramentum Extremæ Unct. sic à duobus ministratum, validum esse, si contingeret Sacerdotem, qui cepisset infirmum ungere, mori antequam omnes unctiões absolveret, alteri licitum esse unctiões à principio repetere, perinde atque si prior ille nihil earum inchoasset. Id Theologi docent communiter. Et ratio est; quia id infirmo multò est utilius, cum sic Sacramentum certissimè recipiat.

Fateor tamen S. Thomam in citata ad 3. responsione, videri sentire, id esse illicitum, & posteriori Sacerdoti esse progrediendum in eo, quod prior inchoavit, quod procul dubio intelligendum est, dum mora inter singulas unctiões, facta à duobus, interposita, tanta non esset, ut ob stare posset validitati Sacramenti, si perfectæ omnes ab uno fuissent. Hæc Mœratus.

Et verò quòd id sit illicitum, præter D. Thomam, docet Philippus Faber in 4. Sent. dist. 23. q. unic. disp. unic. c. 4. ubi sic ait: Differt Extrema Unctiō ab Eucharistia, quia si unus Sacerdos conficiat Corpus & non Sanguinem, posset alius Sacerdos perficere illud Sacramentum consecrando vinum tantum, quod ab alio ommissum fuerat; vel, incipiendo à principio consecrationis, sumere aliam hostiam, eamque consecrare, deinde consecrare Sanguinem, & perficere Sacramentum, ut observavit Sotus ex D. Th. dist. illa 23. a. 1. In Extrema autem Unctiōe, si unus Sacerdos faciat duas vel tres unctiões, & deficiat, alius non potest exordiri à capite, & ungere easdem partes; quia esset, ac si super eamdem hostiam consecratam consecrationem repeteret, quod non est ullo modo faciendum; debet ergo persequi alias unctiões, quæ ommissæ fuerant. Ita Faber, ut refert Diana suprâ.

Quomodo ergo rectè Diana ad hanc questionem: An si Sacerdos ungerendo infirmum moriatur, possit alius perficere unctiões prætermissas? quomodo, inquam, verè respondet: Negativam sententiam docet Philippus Faber in 4. Sent. & c. cum aperitissimè doceat sententiam affirmativam?

Uti etiam clarè falsum est, quod, relatis his verbis Fabri, subjungit Dia. Sed contrarium docet Molfesius, Turrianus, Tannerus & Ochagavia de Sac. Ext. Unct. q. 8. n. 5. ubi ait: Validum est hoc Sacramentum, si aliquæ Unctiões cum suis formis correspondentibus fiant ab uno Sacerdote, & aliæ ab alio; quia ex eo quòd unus Sacerdos confecit priores unctiões cum suis formis, & posteriores non confecit, quia non potuit propter mortem suam, non debet infirmus privari hoc Sacramento: possunt ergo ab alio exhiberi, non repetendo primas unctiões, quia illæ fuerunt validæ, integræ, & completæ,

& non possunt repeti iterum; sicut neque hostia semel consecrata potest iterum consecrari: ergo ille alius Sacerdos, qui subsequitur, debet solius posteriores unctiões cum suis formis efficere.

Confirmatur; quia quod in aliis Sacramentis Sacramentum inceptum ab uno Ministro, non potest consummari ab alio, ut in Baptismo &c. ex eo est, quia non consistunt in pluribus materiis & formis partialibus, sed in una tantum materia & forma; at hoc Sacramentum habet plures materias & formas parciales, licet quædam unctiões fiant ab uno Sacerdote, aliæ tamen possunt fieri ab alio Sacerdote. Sicut in Sacrificio Missæ, si Sacerdos moriatur post consecrationem hostiæ, alius Sacerdos debet consecrare calicem, & prosequi; & quidem extra calicem necessitatis grave peccatum committeretur eo modo dividendo unctiões, propter rationem suprâ allatam; in casu verò necessitatis nullum. Ita Ochag.

Numquid contrarium docet Phil. Faber? Licet proflus, quòd idem doceat ferè iisdem verbis. Igitur quandoque bonus dormitat Homerus, si non sapius Diana.

Sed ad rem ipsam venimus; ac in primis similitudo cum hostia semel consecrata, quæ non potest amplius consecrari, nimium videtur deducere in sententiam, quæ docet, singulas unctiões non conferre distinctum effectum; quia sequitur Arriaga disp. 5. q. n. 13. In hostia supponitur jam Christus positus, ac proinde jam est factus, quidquid posset per secundam consecrationem fieri. At in casu proposito nihil adhuc factum est per eam unctiōem. Melius ergo potest id persuaderi; quia cum in hoc Sacramento sint materiæ parciales, & quælibet habeat suam formam, non videtur esse ulla ratio, cur non sufficit unam cum sua forma fieri ab uno Sacerdote alteram ab altero. Hæc ille.

Et ante ipsum Doctor Seraph. 4. dist. 23. q. 4. ibi: Ad illud, quod queritur, si Sacerdos ungerendo infirmum sit initiandum? Dixerunt, quòd à partibus est implendum, quòd inchoatum est, pro eo quòd quilibet unctiō specialem habet formam, sicut patet à primis ordinariis: at tamen generaliter conveniunt in remissione peccati.

Si obijcitur, etiam in casu proposito per eam unctiōem factum est, quidquid posset per secundam unctiōem fieri; quia licet per eam unctiōem nihil adhuc factum est, id est, adhuc nullus positus est effectus, sed ponendus est in ultima unctiōe ita per secundam unctiōem nihil fiet, id est, nullus pro tunc ponetur effectus, sed in ultima unctiōe: ergo totum factum est per eam unctiōem. quidquid fieri posset per secundam ad quid ergo multiplicatio istarum unctiōem?

Respondeo; quia incertum est, an prima unctiō in casu proposito aliquid faciat in ultima unctiōe; certum autem est, quòd prima consecratio totum fecit, quòd alia potest facere addebatque certum est, quòd secunda consecratio nihil faciet; incertum autem, an secunda unctiō nihil faciet.

Id effectum docet Mœratus apud Dianam.

D. Thomas videtur sentire oppositum.

62. Uti etiam Philip. Fab.

Sent.

63. Similiter Molfesius, Turrianus, Tannerus & Ochagavia.

Quin immo certum videtur, quod aliquid faciet, est prima sufficeret; sicuti secunda & tertia ablutio aliquid facit, si præcedant formam Baptismi, est prima sufficeret. Cur ergo non erit licitum secundam unctionem adhibere; immo cur non præceptum, ad evitandam omnem incertitudinem Sacramenti? Eo semper salvo, ut commodè adhiberi possit.

In illa ergo sententia, non video, quare hoc foret illicitum; immo quare non foret præceptum. Porro in nostra sententia, quæ docet per primam unctionem esse collatam partialem gratiam Sacramenti, res habet majorem difficultatem; & fortè Faber & Ochagavia secundum illum locuti sunt; cum enim jam tunc positus sit partialis effectus, & alius poni non possit per secundam unctionem ejusdem partis corporis (suppono quippe hoc Sacramentum esse ininterabile in eadem infirmitate) quæ duplici consecrationis ejusdem hostiæ, eadem omnino videtur esse ratio duplicis unctionis ejusdem partis corporis; ac proinde sicut illa est illicita, ita & hæc videtur esse illicita.

Interim, quia hæc sententia non est omnino certa, Sacerdos potest sequi sententiam probabilem contrariam, quod priores unctiones tunc sint nullius momenti. Deinde potest in dubio de valore præcedentis unctionis, repetere eam, addendo mentalem conditionem, uti in aliis Sacramentis in casu dubii. Quamvis enim non sit Sacramentum omnino necessarium, saltem communiter, tamen est valde utile, & appositio illa conditionis tollit omnem irreverentiam.

De cætero, quæ successivæ unctionis, eadem est ratio simultaneæ, si necessitas exigat eam sic fieri; v. g. si infirmus ad mortem sit vicinus, ut moraliter loquendo unus Sacerdos non possit omnes unctiones perficere, ne Sacramentum vel nullo modo administretur, vel saltem maneat integraliter imperfectum, videtur licitum plures adhibere Sacerdotes ut simul & semel unus unget oculos, alter manus &c. quilibet autem proferat debitam formam super unctionem à se factam: nam ea coexistentia est omnino per accidens, cum unus non impediatur alterum, nec aliunde inveniri possit ratio, quæ peccat ad valorem ejus Sacramenti successivam unctionem. Et ideo hanc sententiam docet Diana supra resol. 88. cum Præposito, Suario, Barbosa, Filliucio, Villalobos, & Viçtorello, quos citat.

Et quamvis ratio sit tanta necessitas, & vix contingat, ut simul adsint alii Sacerdotes parati, & ut unus non impediatur accessum alterius ad infirmum, ita ut fortasse citius unus posset omnes eas unctiones perficere, quam duo aut tres simul; nihilominus physicè non est casus impossibilis; aliquando enim contingit infirmum expirare ante perfectum hoc Sacramentum; ergo ex parte infirmi potest esse ea neces-

sitas, quod si unus Sacerdos sit ex una parte lecti, alter ex altera, sicut aliquando natum est fieri, possunt se non impediendo unus manus, alter oculos aut nares; tertius pedes simul tempore inungere. Atque hæc sufficiant de Ministro Extremæ unctionis; pauca subjicio de ejus Subjecto, atque in primis dico:

CONCLUSIO IV.

Inungendus solus fidelis infirmus, de cujus morte timetur.

Et sententia communis, etiam sic intellecta, ut Sacramentum aliàs, non solum sit illicitum, sed etiam invalidum.

Ratio à priori; voluntas instituentis, quæ colligitur partim ex verbis Jac. Apost. partim ex communi sensu & Traditione; multa quippe observat Ecclesia in administratione hujus Sacramenti, quæ non sunt scripta, sic patet ex dictis, & adhuc patebit ex dicendis.

Quod igitur solus fidelis sit inungendus, ostenditur ex illis verbis Jac. Apost. c. 5. *Infirmus quis in vobis? scilicet, qui estis fideles; nam sic incipit suam Epistolam: Iacobus Dei & Domini nostri Jesu Christi servus, duodecim tribubus, quæ sunt in dispersione, salutem. Omne gaudium existimate fratres mei &c. Quis ergo dubitet, eum scribere fidelibus? Et sane quid aliud significant illa verba: Inducat Presbyteros Ecclesie? Et ista: Oratio fidei salvabit infirmum?*

Quod probè intelligens Concil. Trident. sess. 14. de hoc Sacram. c. 1. ait: *Instituta est autem sacra hæc unctio infirmorum, tanquam verè & propriè Sacramentum novi Testamenti à Christo Domino nostro, apud Marcum quidem insinuatam, per Iacobum autem Apostolum ac Domini fratrem, fidelibus commendatam ac promulgatam. Fidelibus, inquam, id est, baptizatis, cum Baptismus sit janua Ecclesie & per consequens aliorum Sacramentorum, quæ sunt columnæ Ecclesie, ut suo loco diffusius probavimus, & ideo hic supersedeo.*

Tantum addo ex Trid. supra in proemio: *Hoc Sacramentum non modo Penitentia, sed etiam totius Christiana vita... consummativam existimatum est à Patribus. Et infra: Quem admodum (Redemptor noster) auxilia maxima in Sacramentis aliis preparavit, quibus Christiani conservare se integros dum viverent, ab omni graviore spiritus incommodo possint, ita Extr. Vnct. Sacramento finem vite (Christianorum) tanquam firmissimo quodam præsidio munivit. Et quaeso, qui Christiani, nisi quos Christus D. lavacro Baptismi, sui corporis membra semel effecit?*

Supponit ergo Extrema Unctio vitam Christianam inchoatam in Baptismo. Supponit Sacram. Penitentia, quod nemo valde suscipit, nisi fidelis, id est baptizatus, cum (teste Trid. supra de Sacram. Penit. c. 2.) Ecclesia in nemi-

68. Probatio Concl. à priori.

Probatio ex Scripta Jac. V.

69. Et ex Concil. Trident.

70. Ext Unct. supponit vitam Christianam inchoatam per Baptismum.

66. Doctrina Fabii intel ligenda est juxta no stram sen tentiam.

67. Quæ successivæ unctio nis, eadem est ratio si multaneæ.

Diana Præpositi, Suario, Barbosa, Filliucio, Villalobos, Viçtorello